

ELSŐ FEJEZET

Arnyak gyűltek tócsákba a romos templom padlóján, és szivárogtak le a kövek közötti repedéseken, amint a férfi kilépett az átjárón.

Elszenesedett fagerendák szilánkos végei meredeztek elő a beomlott és tátongó mennyezet köveinek halmaiból. A hamvak zizegtek, ahogy halk surrogással bezárult a kapu. Odakint káosz uralkodott az elesett városban. Az utcák felől kiáltások és elkeseredett jajveszékelés hangjait sodorta a szél az égő hús szagával együtt, miközben Lord Tallus katonái buja vágyaikat élték ki Liovard védtelen túlélőin. Ám odabent, a szentélyben még valami hátramaradt, és a halál förtelmes bűzét árasztotta.

Balaam megkerülte a felborított szarkofágot, amelynek vénséges kőfelszínét repedések hálózta be. Az üres távolbalátó medence mellett megállt egy hosszú elszíneződésnél. Az általa érzékelt erő ebből a foltból sugárzott. Balaam letérdelt, és ujjával végigkövette a körvonalát. Itt. Az úrnőt ezen a helyen érte utol a végzete.

Magához hívta az árnyakat. Míg azok egymáshoz fűzték a világokat, Balaam csak állt, és mélyen beszívta a levegőt. Egy kép formálódott meg a levegőben, ugyane terem, amiképp egy két hónappal korábbi éjszaka mutatkozott. A jelenésben eltűnt a törmelék zöme, noha kevéske széttört kő hevert szanaszét a földön. A jósmedence felülete megcsillant, amikor Lady Sybelle föléje hajolt. Vér szennyezte az úrnő arisztokratikus vonásait; éjfélete ruhája több helyen elszakadt, és por lepte be. Délies öltözetet viselő férfi lépett be a képbe. Nem tűnt

túlzottan nagytermetűnek vagy félelmetesnek, Lady Sybelle mégis megdermedt a jövőtele láttán.

– Hol van? – kérdezte a férfi. Halkan és érdes hangon beszélt, mint amikor két folyami sziklát dörgölnek egymáshoz.

Miután az úrnő nem válaszolt, a férfi két kézzel megragadta.

– Áruld el, merre találok!

Lady Sybelle felnézett rá. Nem, inkább mögé. Észak felé.

– Az ő szemét örökölted – súgta.

A férfi dühödten megrázta őt.

– Merre...?

Az úrnő tekintete hirtelen kitisztult, és a férfi arcára összpontosított.

– Keresd meg Erebus! Az édesa...

A férfi riadtan hátrahőkölt, amint az úrnő testéből vékony füstgomolyok törtek elő. Felcsapó lángok világították be a szentélyt, és emelték ki a falakon végigfutó repedéseket. Lady Sybelle teste égett, de Balaam az ellenfelét tanulmányozta. *Tebát ő lenne a sarj.*

A férfinak semmi különlegeset nem lehetett felfedezni a felszínen. Ám Balaam belenézett a szemébe, és a sima felületen önmaga tükörképét látta meg.

Balaam lesöpörgette kesztyűjéről a kötörmeléket. Lady Sybelle halála szerencsétlen fordulat volt, ám még rosszabbnak számított, hogy végül hűtlennek bizonyult. Elárulta a hűbérurát, a népét és a családját. Ez ellenkezett mindazzal, amire Balaam az életét tette fel: nem létezett egyén, csupán a kötelesség. Balaam körbepillantott a pusztításon. Oly sok lehetőség elveszett. Oly sok idő kárba ment.

Csuszszanó léptek kavarták fel a port mögötte. Balaam hátrafordult a kapcsolattartója felé. A férfi alacsony volt. Szeme körül és az álla alatt petyhüdt bőrlebenyek sejtették, hogy valaha kövérebb lehetett, de az elmúlt hetek kétségkívül megviselték. Sybelle bukása után az úrnő kiváltságos papjai kevés szövetségesre letek az új rezsimben. Lord Tallus diadala után azonban ismét előmerészkedtek az árnyak közül, akár a nyüvek egy rothadó tetemből.

– Willich vagyok, a magas szentély főaraktusa. – Sápadt ajkai meg-rándultak, amikor bólintott. – Mit üzen nekem a Nagyúr?

Csípősen, majdhogynem szemtelenül kérdezte ezt. Balaam nem moccant, csupán *kalishi* kardjának gombját érintette meg jobb keze kisujjával. A pusztá kézmozdulat elég volt, hogy a pap idegesen nyeljen egyet. Apró szeme még mélyebben visszahúzódott gyűrött bőrfélszékébe.

– Hogyan történt meg ez? – Balaam nem nézett le, de egyértelművé tette, mire gondol.

A pap megnedvesítette az ajkát, amely továbbra is úgy vonaglott, mint két albínó giliszta.

– A Sötét Anyán felülkerekedett az éj leple alatt érkező idegen. A férfi összeakaszkodott a herceg fiával, aztán fellázadt a nép. A testvéreimmel igyekeztünk segíteni...

– Igyekeztek? Hol voltak, amikor a sarj eljött az úrnőért? Hol voltak a testvérei? Maguk, akik megesküdték, hogy az ő egyetlen szavára akár az életüket is odadobják. De mégsem tették. Elmenekültek.

– Nem!

– Elbújtak valami nyirkos lyukba, akár a patkányok.

– Nem! – A pap megragadta a köpönyegét a mellkasa előtt, ahol a hitét jelképező fekete amulett függött. – Hogy mer kérdőre vonni engem, Talliánus? Már megismerkedtem az új Nagyúrral. Lord Tallus teljességgel megbízik a hűségemben.

Ez sokat elárul a szomorú körülményekről. Tallus a hatékonyságáról volt híres. Az éppoly könnyörtelen, mint sikeres hadvezér korábban győztes hadjáratot folytatott nyugaton. Most a Lady Sybelle bukását követő veszteségeket próbálta rendbe hozni, és ki tudja, ez miféle késlekedésekhez vezet.

A pap tovább kérkedett.

– A Liovardot kormányzó tanács tagja leszek, amikor az új Nagyúr távozik.

Balaam a kard markolatára görbítette az ujjait. A hadúr tervei nem tartoztak rá. Sajnos a pap megállás nélkül magyarázott, mindegyre gyorsabban, mintha a saját értékességét akarná bizonyítani.

– Bejelentette, hogy megbünteti a felelősöket. Mindenki tudja, hogy a veszedelem dél felől érkezett. Nimeából, a vén szajhából. Az új Nagyúr le fog sújtani a földjükre...

A pap lélegzete elakadt, kezét felmetszett hasa elé kapta. Balaam mozdulatlanul, előrenyújtott karral állt.

– Cserbenhagytad Lady Sybellét – mondta. – És az egyetlen és *egyedüli* Nagyurat.

Balaam visszahúzta a kardját. A pap felsóhajtott, amint a fekete penge elhagyta a testét; aztán a földre rogyott. Balaam félkörben suhintott egyet a *kalishival*, hogy lerázza róla a vért, megtörölte a pap széles hátán, majd visszacsúsztatta a hüvelyébe. A vér csábította, de ellenállt, émelyítőnek találta a pusztá gondolatot, hogy ennek a fürtelemnek a véréből táplálkozzon.

Miután itt végzett, Balaam a ferde falak egy hasadékan át kilépett a templomból. Az eget sűrű fekete felhők borították, a várost azonban sárga-vörös fény világította be, ahogy tovaterjedt a tűz. A kockakövön vérrel és hamuval borított holttestek hevertek. Senki sem tudott elmenekülni Lord Tallus haragja elől, kivéve a város egykori urát, akiről Balaam azt hallotta, hogy még az ostrom alatt szökött meg. Most Liovard egész kerületei álltak lángokban, miközben a katonák az eltűnt uralkodót keresték.

Így fog átalakulni a világ. Tűz és árnyak által. A Nagyúr előre látta ezt, és most végbemegy.

Egy árny röppent le, és telepedett a vállára. Balaam végighallgatta az üzenetét, mielőtt elbocsátotta. A liovardi nyom kihűlt. Ha előbb iderendelték volna... de emiatt értelmetlen lenne emésztenie magát.

Megszólította a sötétséget, hátat fordított Lady Sybelle kudarcba fült kísérletének, és keresztüllépett az előtte kialakuló átjárón.

MÁSODIK FEJEZET

A Drakstag-hegység hófedte csúcsai belemartak az ég komor potrohába, miközben a karaván kanyarogva kaptatott fölfelé a hágón. Caim a látóhatáron felgyűlt, kelet felől érkező viharfelhőket figyelte. A lebukó nap elenyésző sugarai visszaverődtek a kanyonfalak jéglapjairól. Most már nem tart soká.

A legelől haladó karavánvezető, Teromich a tőle megszokott homlokráncolással hátrapillantott az első szekéren lévő üléséről. *Te is érzed? Figyelnek minket. Több embert kellett volna magaddal hoznod, Teromich.*

Caim benyúlt a gapyjúkabátja alá, és meglazította a késeit. Huszonhét napja hagyták el Gerak Szikláját és a civilizáció utolsó álláshelyét a Drakstagtól délre. A karaván mindenféle használati cikkekkel, többnyire bronzáruval megrakott három szekérből és hét lovas kísérből állt. Aemon és Dray a csapat közepéhez közel lovagolt, és beszélgett. Vagyis inkább vitatkozott. Malig előttük léptetett, széles vállát medvebunda borította. Caim a vállát rángatta a kabátjában, és már bánta, hogy nem vastagabbat hozott. A hideg, amit már Eregothban meglehetősen keménynek érzett, csak egyre rosszabbodott, ahogy észak felé haladtak. Az ujjbegyét is alig érezte a kesztyűjén át. A nappalok pedig fokozatosan rövidültek.

Kihúzta magát zömök almásderes heréltjének nyergében, amint tarkóját hűvös lehelet érintette meg, de ahelyett, hogy Kit súgott volna a fülébe, hat sötét arcú, szarvasbőr kabátos férfi látomása jelent meg, ahogy egy sziklaperem mögött guggolva várakoznak. Újabb árny simogatta meg a bokáját a csizmáján át, és mutatta meg neki hét

hasznos öltözetű férfi képét, amint előbújnak egy meredély rejtekéből. Caim lassan kiengedte a levegőt. Indításként nyilakra számított, vagy kőzaporra. Ehelyett vakmerően gyalog közeledtek, lekuporodva, a haldokló fényben ezüst nyelvekként előremeredő késekkel. Ismerős késekkel.

Caim szétküldte az árnyakat, hogy őrködjének. Vajon Kit merre járhat? Caim már egy napja, az est leszállta óta nem látta. Ám nem maradt ideje a lány hollétének merengeni, mivel éles üvöltés harsant fel visszhangzón a hágó falai közt, és a férfiak, akiknek a jövetelét előre látta, egyszerre jelentek meg a karaván előtt és mögött. Mindössze tizenhárman, de a suetek vérszomjas hajlamaikról voltak híresek. Nem törődtek a látszatokkal.

Az elől haladó szekér vezetője – nyakában egy beléfúródott dobókéssel – lezuhant a bakról, mielőtt lefékezhetett volna. Teromich leugrott, miközben a kocsis továbbgurult, a lovak nyihogtak, és egy suete – sima arcú és élénk kék szemű, barna bőrű ifjú – lépett a kereskedő mögé. Egy feléje dőlt dárda elől hátra kellett hőkölnie, mielőtt végezhetett volna kiszemelt áldozatával. Aemon ugratott közéjük a paripájával, és így esélyt adott Teromichnak, hogy eliszkoljon. Aztán odaért a többi testőr. A három fegyveres férfi nyurga parasztyereknek tűnt, akik arra az elhatározásra jutottak, hogy kardot viselni izgalmasabb, mint trágját lapátolni. Ketten közülük már az első ütésváltáskor elesetek. Caim csapata jobban járt. Malig a csatabárdjával szorította vissza az egyik hegylakót, míg Dray és Aemon együtt rontottak rá egy suetére, és jóformán a földbe döngölték, ahogy elvágtattak mellette. Dray fordult meg gyorsabban, aztán lecsusszant a nyergéből, hogy a földön szálljon szembe a suetével. A hegylakó ijesztő sebességgel tört feléje. Dray épp csak hárítani tudta a villámgyors döféseket. Egyetlen botlás a végét jelentette volna, de Aemon lándzsája átsuhan a vállá felett, és belecsapódott a támadóba. A két fivér válllvetve járta körbe a karavánt, és keresett új ellenfelet.

Caim egy rúgással és egy kantárrántással hátraperdítette a lovát. A karavánt hátulról megközelítő hét suete szétszóródott. Úgy tűnt, nem sietik el a támadást, alaposan felméri a védelmet. Caim ősz haj-

szálakat fedezett fel némelyik férfiún, és megértette. A törzs idős tagjai, a veterán harcosok voltak. Nem jellemezte őket a fiatalok vakmerősége, és ettől különösen veszélyessé váltak.

Amint lecsúszott a nyeregből, és előhúzta késeit, a hegylakók *suete* pengéjére szegezték a tekintetüket. A sueték összenéztek, majd egyikük egymagában megindult feléje. Caim testsúlyát kiegyensúlyozva, ugrásra készen állt, amíg a hegylakó karnyújtásnyira nem ért tőle. Az acélhoz csattanó acél éles sikolyai visszaverődtek a sziklafalakról, ahogy a pengék ívben előrelendültek és összecsaptak. A harcos homlokán és orcáin apró fehér sebhelyek sorakoztak. Hosszú haja szabadon lobogott a szélben. Ügyesen harcolt, de nem versenyezhetett Caim gyorsaságával. Két fürgé szúrást követően a hegylakó a hónaljából és az alhasából vérezve a térdére rogyott.

Caim épp a kegyelemdöfésre készült, amikor elmosódó ezüstös villanást vett észre a szeme sarkából. Gladiusával hárította a dobókést, majd hátrafordult, hogy szembekerüljön az oldalról sebes léptekkel feléje tartó két *suete* harcossal. Amint védekező állásba helyezkedett, a hegylakók szétváltak, hogy két oldalról támadjanak rá.

Mindkét harcos tekintete egyformán vadnak hatott. Akár a zsákmányra lecsapni készülő macskaké. Az egyikük kissé előre görnyedve rohanta le Caimot, aki megperdült, és a tagjain átáramló árnyak erejével oly gyorsan mozgott, hogy a hárítás és ellencsapás sietségében kis híján orra bukott a saját lábában. A harcos bajtársa mentést színélve rontott rá, de Caim kigyózva eltekeredett a kés előremeredő hegye elől. Most az ő *suete* kése villant, és a második harcos hátratántorodott. Vére akár valamiféle testes vörösbor csordult végig bőrzekéjén.

Üvöltés figyelmeztette Caimot a hegylakók maradékának támadására. Caim oldalra perdült, de a kesztyűje felső kezelőjén át sekély vágás érte a csuklóját. Elhárított egy széles, vízszintes vágást, majd egy másikat és egy harmadikat. Késeik élesen pengve csapódtak egymáshoz és rándultak vissza, hogy rögtön újra lesújtssanak, de Caim mindig egy lépéssel előttük járt. Éppen védekezően maga elé kapta a kését, amikor remegés kúszott fel a lábán, és látása elhomályosult. Majdnem elbotlott, de még időben kiegyenesedett, mielőtt a két ol-

dalról rátámadó suete kegyetlen vágásai eltalálhatták volna. Szeme még időben kitisztult ahhoz, hogy meglássa a kibelezéséhez alacsonyan tartott késekkel feléje rohanó két harcost. Caim magához hívta a kanyon falainak repedéseiben összegyűlt árnyakat, késeit pedig maga elé kapta, hogy hárítsa a döféseket. Egy szemvillanással azelőtt, hogy a hegylakók odaérhettek volna, a sötétség lavínája zúdult rájuk. Caim elhátrált, miközben a sueték kétségbeesetten forogtak és csapdosták a bőrükbe furakodó árnyakat, és Caimot mindez Lord Arion Eveskínere, a herceg fiára emlékeztette; arra, hogyan igyekezett az embereivel együtt megküzdeni az árnyakkal, és veszített, habár a haláluk végül nem az ő lelkén száradt.

Vércseppek jelentek meg a kanyon medrének száraz kövén a hegylakók alatt, miközben a földön fetrengve próbálták lerázni magukról a ruhájukba beszívargó sötétségeket. Caim hirtelen elszédült, és elkapta tekintetét a látványról. Valamivel messzebb már véget ért a harc. Dray és Aemon a szekér alól segítették ki a fejvesztetten kapáló Teromichot.

Caim levegőt vett. Vére hangosan lüktetett a fülében. Az élményes lassan múlni kezdett, azonban a gyengeség meg a szédülés – túlságosan hasonlítottak régebbi rohamaira. És az árnyak. Hallotta, ahogyan a kihűlő vérből lakmároznak, amíg ő a késeit tisztította. A nap utolsó sugarai megcsillantak gladiusa hullámos hamonvonalain. Még Keegan adta neki a pengét aznap, amikor elindult Liovardból. Valaha a fiatalember édesapjáé volt. Kiváló acélból készült, ami itt, a semmi közepén jóval többet ért az aranynál. Caim visszacsúsztatta hüvelyébe a gladiust, aztán pedig letérdelt, hogy kivegye a kést a halott harcos kezéből. Nehezebbnek bizonyult a saját *suetéjénél*, a penge fémje kevésbé finom, az agancsból készült markolat simává kopott a sok használatból. Hiányzott belőle minden elegancia. Caim ledobta a földre.

– Hé! – botorkált oda hozzá Malig. Az arcát mintha fejszével fargták volna ki sebtében, ódon fenyőfából. Szélesen ülő szeme megfontoltnak mutatta, de Caim eddig nem sok jelét látta ilyesminek a konok klánbéliiben. Ugyanakkor megbízhatóan harcolt, és termetre

két férfival felért. Kézfejét és karját számtalan sebhely fedte, és újakat is szerzett, amióta eljöttek Eregothból.

Négyüknek – neki, Malignak és a két testvérnek, Draynek és Aemonnak – négy teljes hónapba telt eljutni ide az Áthatolhatatlan Északi Rengetegen át, amihez hasonlóan vad és kegyetlen helyet Caim többé nem akart látni. Az erdőtől északra találkoztak össze Teromich karavánjával, és tapasztalt testőröknek adták ki magukat, akiket elhagyott a szerencséje. A csekély fizetség nem zavarta Caimot, amíg a kereskedő északnak tartott. Mint kiderült, Teromich azon kevés kal-már közé tartozott, akik elmerészkedtek a hegyeken túlra, hogy ott az északiakkal kössenek üzleteket.

Malig felkapta a lehullott kést, és a saját három pengéje mellé dugta az övébe.

– Jó pár garast megadnak nekem egy ilyen disznóbököért.

A két testvér lépett oda mögé, mindkettőjüket a rájuk fröccsent vér és néhány vágás meg horzsolás borította, de egyik sebesülés sem tűnt súlyosnak. Dray pár hüvelykkel magasabb volt Caimnál, és hármójuk közül arcra és vérmérsékletre is a legkomorabb. Fekete haját lenyírta bozontos szemöldöke felett, hátul azonban jócskán a válla alá leért.

– Aha – mondta. – Meg a torkodat is elvághatják, ha valamelyik suete meglátja nálad.

Aemon bólintott. A bátyjánál valamivel magasabb és szőke hajú férfi kissé bicegve járt.

– Nem éri meg, Mal.

Malig csak vállat vont, és tovább tanulmányozta a hadizsákmányt.

– Caim ugyanilyenel mászkál.

Caim szorosabban felhúzta a kesztyűjét. Malig nem bírta ki, hogy ne nyafogjon folyton, és Dray sem volt jobb nála semmivel. Hármójuk közül egyedül Aemonba szorult némi józan ész.

– Hányan haltak meg? – kérdezte Caim.

– Mindhárom birkaimádó – felelte Dray a karaván többi kísézőjére utalva.

– Meg a két hajtó – tette hozzá Aemon. – Teromich-ot pedig teljesen felzablatta a dolog.

A feltartóztatott karaván élén Teromich egyik emberével beszélt, miközben folyton hátrapillantgatott Caimra. A csapat többi tagja az állatokkal foglalatосkodott. A szekerek mögöl egy épp örökre elaltatott ló vad nyerítése harsant fel.

Malig felnevetett. Kacagása kellemetlenül rekedtnek hatott.

– Csak attól fél, hogy több ezüstöt akarunk kéréselni belőle, és csak mi állunk közte és a sír hidege között.

– Ezt kéne tennünk – jegyezte meg Dray. – Megérdemelné.

– És úgy akar továbbindulni, hogy nem helyezte örök nyugalomba a holtak tetemeit – tette hozzá Aemon. A hangneméből egyértelműen kitűnt, hogy nem tetszik neki az ötlet.

Caim végigpásztázta a hágó fölé magasodó szirteket. Azt a keveset, amit a Drakstagról tudott, Kastól tanulta, nevelője visszaemlékezéséből azokra az időkre, amikor még katonaként szolgált, és a birodalom hadjáratot indított az északi pusztaságok ellen. A csatákról és vérontásról szóló történetek lenyűgözték a kislót, különösen azért, mert Kas akkoriban Caim édesapjának, Du'Vartha bárónak a seregében harcolt. Caim most már bánta, hogy az öreg annak idején nem mesélt el többet. Odafent egy lelket sem látott, de ez semmit sem jelentett. Árnykémei nélkül a feléjük lopakodó suetéket sem vette volna észre. Épp amint elfordult, mozgásra lett figyelmes magasan a sziklák között. Amikor megint odakapta a tekintetét, már eltűnt a jelenés.

– Jól van – sóhajtott. – Menjetek, és közöljétek a főnökkel, hogy indulhatunk.

Malig és Dray előreballagott a szekerek mellett, harci képességekkel kérkedtek egymásra rákontrázva, Aemon viszont hátramaradt. Rátámaszkodott a lándzsájára. A fegyver nyelét csaknem a közepéig vér szennyezte.

– Újabb támadás?

– Nem tudom. – Caim előremeredt, túl a hegycsúcsokon, valami olyasmi felé, amit nem láthatott, de tarkójánál még mindig érezte az ösztökélő nyomást. – Tartsd nyitva a szemed!

– Úgy lesz. Többek között ezt szeretem benned, Caim. Melletted sosem lehet unatkozni.

Míg Aemon előrement, hogy csatlakozzon a karavánhoz, Caim megkereste a lovát. Amint megmarkolta a kantárt, és ellenőrizte a nyereghevedert, valami finoman megcsiklandozta a tarkóját.

– Szervusz, szépségem – súgta fülébe a lány. – Elvinnél egy darabon?

Kit rövid lazúrkék ruhát viselt. *Fájdalmasan* rövidet és annyira szorosan a testéhez simulót, hogy szinte semmit sem takart.

– Ez attól függ – felelte alig hallhatóan Caim. – Merre tartasz?

Kit a férfi vállára hajtotta a fejét.

– Veled bárhová. Lepj meg!

– Szereted a meglepetéseket? – Caim feltartotta vérző csuklóját.

– Az iménti rajtaütés kellemesen váratlanul ért minket.

– Ó! – Kit Caim mellé pördült, hogy jobban szemügyre vehesse a sebesülést. – Biztosan fájhat. Miért nem kötözted még be?

– Leginkább az kötött le, hogy életben maradjak. Nem tudtál volna figyelmeztetni rá, hogy közelednek?

Kit keskeny szemöldöke majdnem összeért vékony metszésű orrnyerge felett.

– De hát ezt tettem!

– Pontosan mikor?

– Három nappal ezelőtt éjszaka? Nem emlékszel? Aemonnal együtt ültél a tűz mellett, és valami undorító, babos katyvaszt ettetek, és szóltam, hogy farkasok tanyáznak a hegyekben.

Caim csak bámult rá.

– Farkasok? Ezt te figyelmeztetésnek nevezed?

Kit végigjáratta ujjait Caim mellkasán. A lány éteri érintése áthatolt Caim ruháján, mintha semmit sem viselt volna. Kit feje búbja alig ért fel a férfi álláig, habár a lány apró lába jó pár hüvelykkel a föld felett lebegett. Hosszú, ezüstszínű haja fel-le ingott, ahogy Kit mozgott, de sosem a szélnek válaszolva. – Azt hittem, tudni fogod, mire gondolok. Útonálló. Farkasok.

– Az ördögbe is, Kit! Emberek haltak meg emiatt.

Kit előretolta az alsó ajkát.

– *Te* nem haltál meg. Semmi bajod. Csak megvágták kicsit a kezedet. Mire...

– Szólnod kellett volna, hogy felénk tartanak, Kit.

– Hát, mostanában eléggé... – Áthúzta a kezét a feje felett. – Morcosan viselkedtél. Gondoltam, kedvedre lesz egy kis izgalom. Különben is, ott vannak a kis kedvenceid, hogy értesítsenek a veszélyről.

Caim a kengyelbe dugta a lábát, és nyeregbe szállt.

– Vár még ránk valamilyen meglepetés?

– Nem. Nem vagy mérges, ugye?

– Elmúlik.

Kit felemelkedett, hogy Caim mellett lebegjen.

– Tudod, Caim, nem nézel ki valami jól. És tudom, hogy mostanában nem alszol eleget. Valami idegesít, azóta...

Caim tudta, hogy Kit miről beszél. Azóta, hogy Liovardban járt, és találkozott a boszorkánnyal. Aznap éjjel valami megváltozott. Nem tudta volna megmondani, pontosan micsoda, de másként érezte magát, mintha idegen lenne a saját bőrében.

– Csak valami nátha – felelte. – Sokat gondolkodtam viszont arról, ami ránk vár.

– Mondtam. Nincs több meglepetés.

– Nem, arra gondoltam... – Caim körbenézett, hogy megbizonyosodjon róla, senki sincs a közelben. – Amit az édesanyám mondott neked.

Kit pár lábnyival hátrébb lebegett.

– Mi van vele?

– Szeretném újra hallani.

– Már mondtam. Nem sokra emlékszem. Teljesen összezavarodtam, miután átkergettek a Határon. Csak pár pillanatig tudtam beszélgetni vele, aztán valami visszahajtott a levegőben.

A lovak felnyerítettek, amint megindultak az első szekerek. Dray és Malig az élen haladtak. Aemon nagyjából a karaván felénél léptetett előre, ahol a többi hajtó helyezkedett el.

– A szavait. Ismételd el! Fontos lehet.

– Többnyire csak arról beszélt, mennyire szeret téged, és arról érdeklődött, hogy jól vagy-e. Csak ennyire emlékszem.

– Korábban többet mondtál.

– Össze voltam zavarodva. – Kit fűjt egyet. – Nem szeretnék beszélni róla, rendben? Mindig felkapod a vizet.

Caim kis híján elkáromkodta magát, de sikerült megállnia, hogy ne tegye.

– Most nem fogom. Mondott valamit egy Erebus nevű helyről?

Kit hirtelen mozdulattal félrehúzott a szeméből egy rakoncátlan hajtincset.

– Nem beszélt. Nem igazán. Inkább képek és érzések voltak. Mint-ha álmodtam volna.

– Azt mondtad, beszéltél vele. – Caim közelebb fordította felé a lovát. – Hogy valóságos volt.

– Az volt, egyszerűen csak nehéz elmagyarázni. Megpróbálhatok visszamenni. Talán ismét rátalálnék.

– Ne! – Caim az ajkába harapott. A hívogató érzés szakadatlanul gyötörte. Északnak, mindig északnak. Leginkább emiatt nem jött álom a szemére. Emiatt és az álmok miatt, amelyek egyre rettenetesebbé váltak. – Ez a valami a fejemben. Szerintem tőle jöhet.

Kit mellé libbent. A szeme színe még sötétebb lilává mélyült, ami azt jelezte, hogy komolyan beszél. Vagy feldühödött.

– Lehet. Vagy talán mégsem.

Caim a fogát csikorgatta. Miért kellett Kitnek mindent ennyire átkozottul megnehezítenie?

– Azt mondtad, rendkívüli hatalmú boszorkány volt, ugye?

– Így igaz – válaszolta Kit. – De amikor beszélgettem vele, pontosabban *gondolkodtam* vele... nem is tudom. Az volt a benyomásom, hogy azt akarja, maradj minél távolabb.

– Ezt akarta? Vagy inkább te akarod ezt?

Kit összefonta a kezét maga előtt.

– Máskülönben vajon miért nem kért meg arra, hogy vigyelek oda hozzá?

Caim az acélszürke égboltra emelte a tekintetét. Megint havazni készült.

– Nem tudom. De ki akarom deríteni.

Kit az útra kelő eregothiak felé bökött az állával.

– És szerinted ők hogyan fogják fogadni ezt? Fogalmuk sincs arról, hogy mit tervezel.

– Úgy tesznek, ahogy a kedvük tartja.

Kit közelebb húzódott Caim vállához, bizsergőn a bőréhez dörgölözött a kabát, a zeke és a három ing rétegein át.

– Na és velem mi lesz?

– Értékelném, ha előremennél, és kifürkésznéd nekem a meglepetéseket, mielőtt valaki tört döf a mellembe. – Lehet, hogy megteszem.

– Kit elmosolyodott, önelégülten rezdült az ajka, mintha úgy hinné, hogy Caim képtelen kifürkészni a gondolatait. – Miután kimondtad.

Caim a fejét csóválta.

Kit vállat vont.

– Addig nem moccanok innen, amíg ki nem mondtad.

Caim maga elé morgott.

– Szeretlek. Rendben? Most eredj!

Kit közelebb hajolt, és a fülébe súgta:

– Én is szeretlek.

Aztán gyors, éteri csókot nyomott Caim nyakára, és eltűnt. Caim a többiekre nézett, de mindenki az előttük elterülő útra összpontosított, miután a karaván felkerekedett. A suetek tetemei a halott testőrök holtteste mellett heverték kiterítve. Arcuk és kezük már most sápadtabbnak tűnt, vagy talán csak a képzelete játszott vele. Feltámadt a szél. Lapított tetejű felhők gyülekeztek a hágó tetején.

Caim a nyelvével csettintett a lovának, majd szorosabbra húzta a kabátját, és megindult az utolsó szekér mögött.